

מסורת הש"ס

(א) בקרא כתוב בידים
תהרסנו, (ב) [מורק יח:],
(ג) [גיל יוסף, ד] [ברכות
כו: ע"ש, ה] פסחים קט:
ע"ש, (ו) [סס, ז] ג' מאות
ללא דוקא וכן כל שלש מאות
בש"ס שבאים פסחים קט:
(ח) נדרים לט: ע"ש,
(ט) לעיל קג: (י) [נדרים
לט: (ז) מגילה יד, (ז) ז"ב
גזר...]

מוסף רש"י

נפשי עם פלסחים אלוזו עשרי כחוס
ומה לי בכך שם מקיימין אפילו מה
שאי מלוז לשחוק אלוזו עשיו כחוס
כדי להפיק דמעה: ועוד קאמר
לכו. עשו פמיל חכלת גד' כנפות
הנגד ואי קיד חכלת חסוב חמפי מה
לך יאמר לעשות לו הנגד כולו
חכלת: אפיו גלימא דמלכא.
קח לך בגדים של חכלת וכסיהו
לכולהו חמיתך ויכסה בזה כבה"מ
אסה ומכדור: קנא לאספו. קני
(הסכה) [מתקין] ע"י משה. קני
היינו התראה: ועשה לו מחוך למחסה.
ינא מחוך למחנה שלא ייטעוהו
עוד: מכאן שאין מחזיקים בחפוקס.
שמחל על כבודו והוא עזמו הלך
לנטל מחלוקת: חולק על רבו.
חולק על ישיבתו: אשר העו על משה
ועל אהרן בזהם קרח כבוסעס
ה' מעלה נדחה הכחוס כללו היו
חולקים כלפי שיניה: מריבה. חגר
וקטטה לפטפט נגדו בדברים:
פטרעס. אומר על רבו שנוהג לו
מדה כבוסעס ומדת אכזרית:
מחרסר. מחסה עליו בדברים:
קאקדי. מפחמותו. וקולעו
ומענולים: דיגילי. כולם מפחמות
דגלגל לנזיק שקים והמרושין ויסיין
של עור היו: לא מן הכלועין
ולא מן השרויין. אלא חמבסה

מסמרה למוזי. שעה ראשונה על פתח הבית כל מי שהיה בא לקרוא רוצה ראש פרוט וחוזר: **מעשר**. ראשון דשקלינו לחנון אחר הבית מי שיש לו: **דגיו** למוזי. דכתיב (במדבר ח) והעבירו חמר על (כל) בשם ויחמקו בכם כליו אתם שונים: **כרופא**. רעי כמו בטולא דכופתא

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

ק׳.

עין משפט
גר מצוה

לֵב אֲבָגְדִי מִי פִי
מִלִּי פִי הִלֵּ אֶמֶן
עֲשֵׂן יֵטוּשִׁיעַ יֵד פִּי
כִּמְנָה הַיָּמִים בִּי

תורה אור השלם

- [illegible]

ד קרה דכתיב חמשים ומאתים מחמות
דכר טז: מן הצלועים ומן השרופין היה.
אח"כ נתגלגל עד מקום הצלועין ונצלה
מצלע אותם ואת קרה עמהם. ורבי יוחנן

השופין דרש ליה להאי ואת קרמ
לאחריו ואת קרמ נמות העדה
נמפה: וקרמ בכדיי'ו. מרחבי
ותאכל את החמשים ומאתים איש
מקרימ הקטרמ וקרמ ממקרימ
הקטרמ הוה דחבי חמשים ומאתים
מחמת ואתה ואהרן איש מחמת.
א"י ואת לרבות קרמ עמה: שמש
ירח עמד וכולו. עליו מנייה חמיו
ותבקע ארץ בשעת נקיעה הארץ
שנכלשו בקרקע שמש ירח עליו
לאחור רקיע ששמו וזול ואמרו להקד"ה
אם אי אותה עושה דין לכן ממרס
מקרה ועדמה: לא נלא. ומאיר
לעולם: בכדוי לא מחיסס. שהרי
בכל יום מלכי מורה ומעריב בשעה
שנתיחן כדורא נראשם שמשחוס
לחמה: והאידנא לא נפקי עד
דמחו להו. שכן גזר עליהם המקום
כן שעתמי. ל"א והאידנא לא נפקי
מאחר שראו שהפיד דמחה לא נפקי
שלא מיחו לכדור עד דמחו להו
לא נפקי שחשו לכדור המקום על
בני אדם שמשחוס לשמש ירח:
אין כל חדש פתח השמש. ואי
גיהנם לא אדרג עד ההוא שעתא
היה ליה חדר: לקרובי פתח.
שיקרב פתח של גיהנם ופתח
הארץ נמוק שכן: ומכדור. מלשון
(ישעיה ס) עיר צורה. התקין להן
הקד"ה מקום גבוה שלא השמימין
כל כך בגיהנם ולא מחו: טייעא.
קוחר ישתעאל: בלעו. מקום
שנחבולו לשם עדת קרמ: בוועא.
ראה נקב שמתנו יא עשן: בגבב.
גזה: אפשיס. שרה אותה במים. לשון
(ברכות דף ד:) משי ידיה: (ובל
שליש יום. חזר לגיהנם ועולה לשם):

ה כל דאתא חזיה הדר אדרבי
לזרו איתתיה דקרח אמרה ליה
ד משה איהו הוה מלכא לאחיה
רבא לכני אחוהי שוינהו סגני
גיא תרומה אמר תיהוי לכהן אי
שקילתו אתון אמר הבו חד מ'
יזי ליה למזייכו ומיטלל לכו כי
יהב במזייכו אמר לה הא איהו
אמרה ליה כיון דכולהו רבותא
איהו נמי י'חמות נפשי עם
דקאמר לכו עבדיהו תכלתא
תא חשיבא [מצוה] אפיק גלימי
סנינהו לכולהו מתיבתך היינו
ת נשים בנתה ביתה זו אשתו
ולת ואולת ⁶ בידה תהרסנה זו
יה ⁷ ויקומו לפני משה ואנשים
חמשים ומאתים מיוחדים
אי מועד שהוי יודעים לעבר
חדשים אנשי שם שהיה להם
קולם וישמע משה ויפול על
עצה שמע ⁸ אמר רבי שמואל בר
יונתן שחשדוהו מאשת איש
או למשה במזנה א"ר שמואל
במד שכל אחד ואחד קנא את
שנאמר ⁹ וימשה יקח את האהל
ץ למחנה ¹⁰ ויקם משה וילך אל
אמר ¹¹ ר' מכאן שאין מחזיקין
אמר רב כל המחזיק במחלוקת
שנאמר ¹² ולא יהיה כקרח
אשי אמר ראוי ליצטרע כתיב
זה לו וכתיב התם ¹³ ויאמר ה'
לא ידך בחיקך אמר ר' ¹⁴ יוסי כל
מלכות בית דוד ראוי להכישו
כא ¹⁵ ויזכר אדונינו צאן ובקר
והוחלת וכתיב התם ¹⁶ עם חמק

ויוחלי עפר אמר רב חסדא ^אכל החולק על רבו כחולק על השכינה שנאמר ^בבהצותם על ה' א"ר חמא ברכי חנינא ^גכל העושה מריבה עם רבו כעושה עם שכניה שנאמר ^דהמה מי מריבה אשר רבו בני ישראל (על) [את] ה' א"ר חנינא בר פפא ^הכל המתרעם על רבו כאילו מתרעם על השכינה שנאמר ^ולא עלינו ולולנותיכם כי (אם) על ה' א"ר אבהו ^זכל המהרהר אחר רבו כאילו מהרהר אחר שכניה שנאמר ^חוידבר העם באלהים ובמשה ^טעושר שמור לבעליו לרעתו ^יאמר ר"ל זה עושרו של קרח ^{יא}ואת כל היקום אשר ברנגליהם ^{יב}א"ר אלעזר זה ממנו של אדם שמעמידו על רגליו ואמר רבי לוי משוי ^{יג}מאות פרדות לכנות היו מפתחות של בית גנזיו של קרח וכולהו אקלידי וקילפי גילדא א"ר חמא ברכי חנינא ^{יד}מטמוניות המטמן יוסף בכמצרים אחת נתגלתה לקרח ואחת נתגלתה לאנטונינוס בן אסוירוס ואחת גנוזה לצדיקים לעתיד לבא וא"ר יוחנן קרח לא מן הבלועים ולא מן השרופין ^{טו}ואת כל האדם אשר לקרח ולא קרח ולא מן השרופים דכתיב ^{טז}באכול האש את חמשים ומאתים איש ולא קרח במנתותא תנא קרח מן השרופין ומן הבלועין מן הבלועים דכתיב ותבלע אותם ואת קרח מן השרופין דכתיב ^{יז}(ותצא אש מלפני ה') [ואש יצאה מאת ה'] ותאכל את חמשים ומאתים איש וקרח בהדיהו אמר רבא ^{יח}מאי דכתיב ^{יט}שמש ירח עמד וזולה לאור חצץ יהלכו מלמד שעלו שמש וירח לזכור אמרו לפניו רבש"ע אם אתה עושה דין לכן עמרם נצא ואם לאו לא נצא עד שזרק בהם חצים אמר להן ^כככבדי לא מחיתם בכבוד בשר ודם מחיתם והאידינא לא נפקי עד דמחו להו ^{כא}דרש רבא מאי דכתיב ^{כב}ואם בריאה יברא ה' ופצתה האדמה את פיה אמר משה לפני הקב"ה אם בריאה גיהנם מוטב ואם לאו יברא ה' למאי אילימא למכריה ממש והא ^{כג}אין כל חרש תחת השמשש אלא לקרובי פיתחא ^{כד}ובני תנא לא מוח תנא ^{כה}משום רבינו אמרו מקום נתבצר להם בניהמה וישבו עליו ואמרו שירה ^{כו}אמר רבה בר בר חנה יזמנא חדא הוה קאלוגנא באורחא אמר לי ההוא מטייעא תא ואחוי לך בלויעי דקרחא אילי הוא תרי בויעי דהוה קא נפק קיטרא מנייהו שקל נבבא דעמרמא אמשיי' מיא ואותוביה בריש רומחיה ואחלפי' התם איחרא א"ל אציית מה שמעת ושעמית דהוו קאמרי קאמרי הכי משה ותורתו אמת והו' בראים

17. ואשר עשה לרחל ולבאקיס בני אליאב בן ראובן אשר פצתה הארץ כי היה ותכלעם ואת בתיהם ואת אלהיהם ואת כל היקום אשר ברגלים בקרב כל ישראל: וברים יא' ו
ותכלעם אתם ואת בתיהם ואת כל האדם אשר לרחל ואת כל הרבשה כמכור טו' זכ' 19. ופתחה הארץ את פיה ותכלע אתם ואת קרן מנוח העדה: כמכל האש את המשיש ומתאשים
20. ואש ברת ממת י' ותכלע את החמישים ומתאשים איש מקרוביו הקטרת: כמכור טו' זכ' 21. שמש ירח עמד וכלל לאור חציו: ויחלו לנגח ברח צעיק: כמקנ' ג' זכ' 22. ואם כרית
את פיה וכלעם אתם ואת כל אשר להם וחרדו ותיש שאלה ידעתם כי נאצו האנשים האלה את ה': כמכור טו' זכ' 23. מה שנהה הוא שיהיה ומה שנעשה הוא שיעשה ואם כל חן
24. ובני סרד לא יכלו: כמכור טו' זכ' 25.